

De Amsterdamse haven

Als gerechtsdeurwaarder kom je regelmatig in de Amsterdamse haven en zo nu en dan ook voor een scheepsbeslag. De ene keer is het een binnenvaartschip, de andere keer een rijnboot, maar meestal zijn het de buitenlandse zeeschepen. Dan moet je eerst uitvinden waar het schip ligt, aan boord zien te komen, uitvinden wat de regels aan boord zijn en als laatste er nog eens vanaf zien te komen...

Door: Bas Evers

Voor de ligplaats raadpleeg je als deurwaarder na verkregen verlof eerst het internet, waarop een afspraak met de Havendienst volgt. Zij zijn over het algemeen uiterst bereidwillig, nu ook zij willen weten wat er in de haven gebeurt. Toch blijkt het altijd weer lastig het schip te vinden, zeker in het donker met haast. Dan kun je ook beter niet je nieuwe Santoni's aanhebben. Eén van de eerste keren moest ik voor een scheepsbeslag bij het OBA (Overslagbedrijf Amsterdam) zijn en had ik mijn nieuwe schoenen aan. In mijn trots liep ik voor mijn gevoel sneller en lekkerder dan ooit richting het schip en voor ik het wist zonk mijn rechtervoet in een diepe laag smurrie van modder en olie. Die schoenen waren direct niet meer zo mooi en snel als ze eerst aanvoelden en vanaf dat moment had ik standaard een paar laarzen in mijn auto.

Aan boord komen

Bij een scheepsbeslag is één ding onvermijdelijk: je kunt pas beslag leggen als je aan boord bent dus als dat niet lukt, betekent dit ook dat je geen beslag kunt en/of mag leggen. Denkend aan een zeil-, salonboot of sloep zal dit voor de meeste lezers eenvoudig lijken. Ik kan u echter verzekeren dat het aan boord komen van een zeeschip niet meevalt. Die zijn erg groot en hoog zodat er of een angstig touwladdertje hangt of een gammele 'gangway' die je beide in elk geval de weg naar boven wijzen.

Wanneer je zoals ik hoogtevrees heb en je soms hele afstanden (opzij, omhoog, omlaag etc.) moet klimmen alvorens je überhaupt bij die touwladder of gangway bent, kunt u zich voorstellen dat dit iedere keer weer als een wereldprestatie voelt als ik aan boord ben. De touwladder te pakken zien te krijgen en tien meter aan dat touwladder boven het water bungelen, ik zal er nooit aan wennen, maar je wilt je natuurlijk niet laten kennen ten opzichte van de

DE DEURWAARDER

Bas Evers is gerechtsdeurwaarder bij Groot & Evers
Gerechtsdeurwaarders en Incassobureau te Amsterdam

echte kerels van de Havendienst die zonder enige zichtbare moeite naar boven snellen.

Ik herinner me een scheepsbeslag op een schip dat een stuk van de wal aflag. Er lag alleen een roeibootje klaar om naar een touwladder te roeien. En ja hoor, dat bootje was natuurlijk erg nat dus daar kwam ik niet droog uit. Om dan nog maar te zwijgen over het vastmaken van bootje aan touwladder en het daarvandaan op de touwladder klimmen ...

Aan boord

Als je aan boord bent moet je je eerst legitimeren en je inschrijven, pas daarna mag je naar de kapitein. Omdat er gelukkig bijna altijd iemand namens de Havendienst meegaat ben je gevoelsmatig niet helemaal alleen op zo'n groot schip.

Een keer moest ik ongeveer een half uur op de kapitein wachten, omdat die nog zat te eten. Toen hij in behoorlijk beschonken toestand verscheen, begon ik snel de verkorte inhoud van het verzoekschrift/verlof voor te lezen. Toen hij doorkreeg dat ik namens hem en de bemanning beslag legde, pakte hij de microfoon en schreeuwde iets onverstaanbaars in het Turks.

Kennelijk was iedereen blij met mijn komst (gebeurde dit maar vaker...) en het beslag, want de bemanningsleden begonnen te glun-

deren, elkaar op de schouders te slaan en mij vriendelijk toe te lachen. Ik kreeg zelfs nog een neut van de kapitein aangeboden maar die sloeg ik vriendelijk af. Later begreep ik dat met het beslag de betaling van de salarissen dichterbij kwam en het bovendien de laatste vaart van de kapitein was alvorens hij met pensioen zou gaan.

Van boord gaan

Als je dan na het leggen van beslag weer van boord af wil zie je pas dat je echt hoog staat en dan komen die knikkende knieën weer terug en is het nog lastiger weer naar beneden te klauteren met die gapende diepte onder je.

Een keer kwam ik makkelijk aan boord van een Duits binnenschip en toog ik vol goede moed naar de stuurhut die helaas afgesloten was. Ik klopte hard en steeds harder omdat ik toch duidelijk iemand

hoorde snurken. Toen ik mij omdraaide bleek dat vlak achter mij een oude herdershond stond die doodstil zat aan te gapen. “Wat nu?” dacht ik, het hart bonzend in mijn keel, bevend op een klein gangpad.

Heel voorzichtig ben ik omgelopen in de hoop dat de hond me niet achterna zou komen, maar dat deed hij dus wel, gelukkig niet grommend of blaffend. Uiteindelijk kwam ik weer aan de goede kant van de boot en sprong ik zodra ik kon aan wal. Vanaf daar liet de hond het gelukkig afweten en bleef hij braaf aan boord zitten.

Triest is een scheepsbeslag vooral wanneer de bemanning onder het beslag te lijden heeft en bijvoorbeeld geen salaris ontvangt. Gelukkig komt dit in Amsterdam bijna nooit voor. Ik vind het dan ook nog steeds (ondanks mijn hoogtevrees) erg leuk om een scheepsbeslag te leggen. ■